

Beke Sándor

A kulcslyukon át

Molnos Zoltán festménye alá

Türelmetlen,
nyugtalan vagyok,
elnézést, bocsánat,
nem hallottam a bútorok között
a megszokott botorkálást,
ezért a kulcslyukon át benéztem a szobába,
hadd lám, nagymama mit csinál?
Hát asztalra hajtva fejét,
kezét összekulcsolva mormolja imáját.
Ujjai között rózsafüzért szorongat,
s ahogy halad a füzéren felfelé,
a hitvallást úgy hozza össze a Miatyánkkal,
hogy a vízszintes ráncok
meg se rezzennek a homlokán;
olyanok, mint
az öreg tenger megfagyott hullámai.
Hallom, ájtatosan mondja
az Üdvözlégy Máriát,
az asztalon gyertya ég:
lobogó lánggal,
dicsőségesen kíséri
nagymama imáját.

Megnyugodtam, hogy látom
s hallom őt.
Fehér haja,
mint szép, fodros felhő,
csak remegő keze árulja el,
hogy lassan eltelt felette az idő,
de itt van még,
látom,
látom a kulcslyukon át.
Kezét összekulcsolva
ájtatosan mormolja
az Üdvözlégy Máriát.
